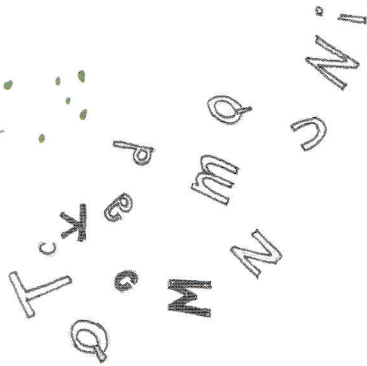

ANDREEA MICU

LUNUS PLINUS și ANDREI,
PE PĂMÂNT
NU FACI CE VREI!

ilustrații de ALINA MARIA MĂRGULESCU

CUPRINS

Păsările-cuvinte.....	7
Plecarea.....	16
Mesajul.....	22
Revederea.....	28
Misiunile.....	37
Primăvara.....	40
Vara.....	53
Toamna.....	67
Iarna.....	78
Vaprițoia.....	91
Aici, acum.....	111
Despre Pităr.....	116
Jucăria de pluș secretă a lui Lunus Plinus.....	116
Dicționar de luneză.....	117
Calendarul anotimpurilor de pe Pământ, întocmit de Andrei.....	118
Calendarul anotimpului din Țara lui Faci ce Vrei, explicat de Lunus Plinus.....	122
Cele mai importante sărbători din Țara lui Faci ce Vrei.....	123

PĂSĂRILE-CUVINTE

Andrei țășnește pe ușă. Iepurașul său favorit, pe nume **PITĂR**, îi stă încolăcit pe umăr, cu blana pufoasă încă pătată de crocanții morcovi savurați la micul dejun. Da, ați ghicit: este vorba despre un iepuraș cât se poate de adevărat! O fi el făcut din pluș, dar știți și voi că toate animalele de pluș au viață în ochii copiilor care îi iubesc. Întocmai ca iepurașul Pităr.

În dimineața aceasta răcoroasă, doar arborii au voie să lenevească la umbra caselor din cartier. Străzile sunt împânzite de copii, care se îndreaptă voioși spre **PIAȚA MARE**. Pașii lor nerăbdători răsună pe asfaltul încă umed după ploaia de aseară. Chiar și florile, până nu demult absorbite de joaca picăturilor de rouă de pe elegantele lor petale, își sucesc căpșoarele, încercând să vadă când va avea loc marele eveniment.

Cu o mână pe urechile năzdrăvane ale lui Pităr, pe care nu vrea să îl scape cu niciun chip în vreuna dintre băltoacele de pe drum, Andrei urcă dealul pe

nerăsuflăte, dornic să prindă un loc cât mai bun. Un loc în Piața Mare. Cât mai aproape de ea. Cum, care **EA?**

BUNĂTATEA, desigur! Bunătatea, regina tuturor cuvintelor bune și a faptelor bune. Cea care-i veghează pe pământeni, ca nu cumva să facă prostii sau să vorbească urât. Mai țineți minte când ați zis ultima oară „iartă-mă“ sau „mulțumesc“ sau „vreau să fim prieteni“ sau „lasă-mă să te ajut“? Ei bine, e foarte posibil ca aceste cuvinte frumoase să vă fi fost trimise în ajutor de Bunătate.

De multe ori, pământenii noștri sunt cam împiedicați în viața de zi cu zi. Pur și simplu nu reușesc să își **EDUCE** gura să pronunțe vorbele potrivite la momentul potrivit! Nu-i așa că și voi simțiți uneori cum unele cuvinte frumoase rămân nespuse? Ori că anumite cuvinte neplăcute **EVADEAZĂ** din închisoarea guriței, fără să le mai puteți prinde de coadă? Sunt șanse mari ca, în acele momente, Bunătatea să fi fost ocupată cu lucruri mai urgente, care au împiedicat-o să ajungă la voi. Și tot Bunătatea este cea care bagă spaima în vorbele rele și nesuferite. De la prostioarele cele mai neînsemnate până la țipetele și certurile cele mai năzdrăvane, toate **FUG MÂNCÂND PĂMÂNTUL** când aud aripile Bunătății fâlfâind pe la urechile lor. Chiar și faptele rele se **EVAPOR** de ciudă când se ciocnesc în zborul lor de măreața regină a cuvintelor bune.

De bună seamă că ați văzut Bunătatea zburând de multe ori deasupra voastră, nu-i așa? Pentru că, da, Bunătatea este **O PASĂRE**. Mai exact, **O PASĂRE-CUVÂNT**. Nu-i grozav? Are două aripi albe, aproape transparente, cu care bate cerul în lung și în lat, sădindu-le oamenilor în glas cuvintele bune.

Cuvintele bune, aflate în slujba Bunătății, sunt păsări și ele. Păsări-cuvinte. Cuvintele bune ascultă cu sfințenie de ordinea reginei lor. Căci Bunătatea nu ar putea să facă toate treburile de una singură. **IUBIREA, GENEROZITATEA, MODESTIA, MILOSTENIA, IERTAREA**, toate zboară la rândul lor neîncetat prin lume. Se află în căutarea oamenilor pe care trebuie să îi ajute, oferindu-le sunetele și literele care alcătuiesc cuvintele bune. Și, de multe ori, chiar faptele bune.

Dar să ne întoarcem la Andrei! După cum spuneam, astăzi este o zi importantă. Andrei se grăbește să ajungă în Piața Mare. Acolo se află așezat, pe un pedestal gigantic, bătut în diamante, **MARELE DICȚIONAR DE CUVINTE**

Uriașa carte, pe care nimeni nu ar putea să o urnească, este casa păsărilor-cuvinte. Oricine trece pe acolo și se încumetă să o răsfoiască, este uimit de miile de pagini care adăpostesc cuvintele lumii. Iar pe prima pagină, albă precum penele celui mai diafan porumbel, tronează **CUIBUL BUNĂȚĂȚII**, regina păsărilor-cuvinte.

Și Andrei a fost deja de nenumărate ori în apropierea Marelui Dicționar de Cuvinte. Totuși inima îi bate tot mai repede, la gândul că în curând va vedea din nou chipul luminos al Bunătății.

- Poate că regina se odihnește deja în Marele Dicționar și nici nu vom apuca să o vedem, reflectează băiețelul, strângându-și iepurașul la piept. Sau poate că este atât de obosită, încât va dori să o lăsăm în pace. Ca să se poată concentra mai bine. În orice caz, sper măcar să reușesc să văd și eu **MARELE OU-CUVÂNT**.

Da, nu-i cu adevărat grozav că păsările-cuvinte fac și **OUĂ?** Când oamenii rostesc vorbe frumoase, păsările-cuvinte se bucură. De pildă, dacă un băiat va fi generos cu un cerșetor și îi va dărui câțiva bănuți, consolându-l, Generozitatea va fi mulțumită și va cloci un mic ou de generozitate. Ori dacă o fetiță își va ajuta bunicul să învețe cum să folosească un calculator, explicându-i fără grabă regulile, atunci Răbdarea o să fie cu siguranță încântată și va cloci un ou de răbdare. Iar când mama sau tata îngână un cântec de leagăn unui bebeluș, Blândețea va fi înduioșată și va face și ea un ou de blândețe. Cu cât oamenii spun mai multe vorbe bune, care le sunt de folos celor din jur, cu atât păsările-cuvinte fac mai multe ouă-cuvinte.

Încă de când era mic, Andrei auzise vorbindu-se în jurul său despre ouăle-cuvinte. Părinții săi erau uneori îngrijorați, când se întâmpla ca magazinele să nu mai aibă decât foarte puține ouă-cuvinte bune de vânzare. Alteori, vedea pe stradă oameni fericiți, care țineau în mână câte un ou-cuvânt bun, proaspăt cumpărat. Înțelesese de atunci că ouăle-cuvinte fac parte din viața pământenilor. Dar nu știa exact la ce folosesc acestea. Până într-o zi, când...

- Atenție, fugiți pe trotuarul celălalt chiar acum! strigă un bărbat înalt către trecători, printre care se afla și Andrei. **OU DE RĂUTATE** va exploda curând!

Andrei ascultă de îndemnul bărbatului, îndepărtându-se de obiectul ciudat de pe trotuar. Era un ou imens, negru ca smoala. Cum adică un ou de răutate? Andrei privi nedumerit cum coaja oului începe să se crape, răspândind un miros greoi, ca de mucegai amestecat cu sulf.

- Cineva a rostit niște vorbe teribile, șopteau unii.

- Mai mult ca sigur că **RĂUTATEA** a clocit acest ou respingător. Iar când oul va exploda, înseamnă că și altcineva va săvârși o faptă îngrozitoare, își dădeau cu părerea alții.

- În curând, mii de cioburi negre se vor împrăști prin tot cartierul, vor invada curțile, vor acoperi copacii și vor sufoca florile! strigau majoritatea celor aflați pe trotuar.

ANDREI înțepeni în așteptarea teribilei explozii. Și dintr-odată, tocmai când oul de răutate urma să se facă praf și pulbere în fața trecătorilor înfricoșați, o bătrânică ieși din mulțime. Și ea ținea în mâini un ou-cuvânt, însă acesta era diferit. Era alb ca zăpada și ușor ca un fulg de nea. Un ou-cuvânt de bunătate. Andrei îl recunoscuse imediat. Avea mereu acasă ouă asemănătoare cu acesta. Bătrânică apropie cu delicatețe coaja oului de bunătate de carapacea oului negru. Și atunci se întâmplă ceva neașteptat. Oul de răutate se scurse pe jos, lăsând în urma sa o mică pată de noroi, în timp ce oul de bunătate explodează într-o **PLOAIE** de mici diamante de rouă, care se evaporară într-o clipită, răspândind un parfum îmbietor.

Andrei era fermecat de pulberea strălucitoare în care se transformase acel ou alb, atât de fragil. Dar mai ales de forța cu care oul negru fusese distrus. Ușurat, băiețelul fugi într-un suflet acasă, povestindu-le părinților săi ciudata întâmplare.

- **ANDREI, OUĂLE DE RĂUTATE SUNT FOARTE PERICULO**

Dacă ele explodează și se întâmplă să te afli acolo, riști să spui cuvinte rele care îi vor răni pe cei din jurul tău, îi explică mama sa.

- Ba mai mult, puterea ouălor de răutate este uneori atât de mare, încât ele te pot împinge chiar la fapte îngrozitoare, pe care nu le mai poți îndrepta nicicând, completă și tatăl său cu îngrijorare în glas.

- Dar de ce sunt importante ouăle-cuvinte bune? întrebă el.

- Pentru că ele ne ajută când avem nevoie să găsim cuvintele bune potrivite. Nici Bunătatea, nici ajutoarele sale nu pot fi mereu lângă fiecare om în parte. Este nevoie ca și noi să ne purtăm singuri de grijă, chiar și când păsările-cuvinte nu sunt prin preajmă. Putem, de exemplu, să avem puse deoparte câteva ouă-cuvinte de bunătate. Ele sunt rezervorul nostru de fapte și cuvinte bune. Iar dacă facem fapte bune, ajutați de ouăle de bunătate, atunci se vor cloci mai multe ouă-cuvinte bune, care ne vor ajuta la rândul lor. Și astfel **BUNĂTATEA** și ajutoarele sale vor căpăta tot mai multă putere, îi povestiră răbdători părinții săi.

- Și ouăle-cuvinte sunt puternice? vru să știe Andrei.

- Cele mai puternice, săriră într-un glas părinții băiețelului. Ouăle-cuvinte de bunătate nu doar că te ajută să îți găsești cuvintele potrivite, ci te și scapă de pericolele în care te-ar putea atrage un alt ou-cuvânt de răutate. Ai văzut doar ce s-a întâmplat astăzi chiar în apropierea casei noastre.

- Dar cine le-a dat voie ouălor de răutate să locuiască pe Pământ? se revoltă Andrei. Nu putem să le găsim pe toate și să le distrugem, pur și simplu?

- Andrei, și ouăle de răutate au o mamă a lor. **O PASĂRE-CUVÂNT**, care seamănă mult cu Bunătatea, regina cuvintelor bune. Doar că face lucrurile exact invers. Cred că ți-ai dat seama deja. Ea se numește **RĂUTATEA**. Clocește mereu ouă de răutate, pe care le apără cu toată forța ei. Trebuie să te ferești din calea ei. Să nu o privești în ochi. Și, cu niciun chip, să nu te lași atins de aripile sale negre, îl sfătuiră părinții cu toată seriozitatea.

ANDREI SE ÎNTRISTASE. Trăise cu impresia că pe Pământ locuiesc doar păsările-cuvinte bune. Care cloceau ouă-cuvinte bune. Credea că deasupra oamenilor zboară doar aripile nesfârșite ale reginei Bunătate. Și iată că, de fapt, în lume exista și **RĂUTATEA**. Și pasărea aceasta neobișnuită complica tare rău viața pământenilor. Mai ales cu ouăle ei negre, cu care spera să nu se mai întâlnească prea curând. Și nici cu mirosul lor, care semăna cu cel al unui **MĂR PUTREZIT** în stomacul unui motan. Sau mai degrabă cu o **SARAMURĂ STRICĂ**. Andrei chiar nu se putea hotărî care miros îi amintea mai mult de acele ouă teribile.

Ei bine, dacă vi se pare de necrezut, dacă nu ați văzut până acum un ou-cuvânt, atunci trebuie să vă îmbrăcați degrabă și să veniți și voi alături de Andrei, în Piața Mare. Pentru că astăzi e motiv de sărbătoare, pământenii sunt în vervă mare! Să uităm, măcar pentru o vreme, de Răutate și ale sale ouă blestemate. Foarte curând, Bunătatea însăși urmează să dea naștere unui mare ou-cuvânt. Un ou-cuvânt cum de mult nu s-a mai văzut, nici auzit, nici pipăit.